

VARGA MELINDA (1984) Kolozsvár

VARGA MELINDA

A szerelemről

A szerelemről kell a legtöbbet írni, a vadmadarak röptéről, ahogy az égre szárnymetaforát írnak, alattuk minden hófehér, az első hónál is tisztább a szívek indája, ami összeköt földet és tengert, tengert és eget, bármire képes, ereje akár a vers, mágikus erő.

A szerelemről kell a legtöbbet írni, az öröm bíbor katedrálisáról, szavakat keresni a szépre, minden más illanóság, játék.

Vöröslő tintával írok most a férfi illatáról, a férfiak férfijáról, a testek fonott kalácsáról, a tengerről, a városokról, a terekről és hegyek lábairól, szobák meghittségéről, ahol szeretkeztünk, egész estés filmre valót is előhív ilyenkor az emlékezet, és arról is, ami a csukott szemek alatt lakik, álomnak hívják, ha egyedül vagyok, meglátogat, reggelente olyan, mintha átlátszó selymek borítanák a bőröm, nyugalom és napfény járkal a gerincemen, mintha a te kezded érintené combom belső udvarát.

A szerelemről sokat kell írni, arról az összhangról, ami megtart két embert a szakadék szélén, vagy segít nekik együtt ugrani.

A fal

Álmában piros téglákat cipel,
foga között homokot
őröl és meszet kever,
a veríték és a szavak a kötőanyag,
jó erős fal lesz, akár a százéves váraké,
ódon és áthatolatlan, sok szobával,
föld alatti folyosókkal,
antik bútorokkal, díszes karosszékekkel,
fáklyákkal és földig érő függönyökkel.
Van benne egy nagy franciaágy is,
lefüggönyözve, ott hálnak az emlékei,
éjjelente megelevenedik egy-egy éjszaka,
olykor a férfiak arcát is tisztán látja,
elképzeli, mi lett volna, ha szül,
és hányféle gyerekekkel áldotta volna meg az ég,
sok szomorú kislánnyal, apátlan tekintetű angyallal.
Nem ismételheti meg a történelem magát,
nem hozhat a világra árnyéksorsú nőt,
csak olyat, akinek holdból van a szeme,
csillagok nyomában lépked apró lába,
mindig csak felfele, mindig csak felfele.